

Για τους περισσότερους, ο Βασίλης Σούλης είναι απλά ένα ακόμη νεαρό Ελληνόπουλο του Σίδνεϊ. Στην καλύτερη περίπτωση, αυτοί που έχουν παρακολουθήσει το θεατρικό έργο του Αλέξανδρου Λύκου "The Negotiating Table" - το οποίο ανεβάζει το Bulldog Theatre Company στο μικρό αλλά φιλόξενο θεατράκι του Sidetrack στο Addison Rd του Μάρικβιλ - θα αναγνωρίσουν στο πρόσωπο του εκείνου του βασικού πρωταγωνιστή της παράστασης.

Αν κρίνουμε πάντως από την μέχρι τώρα πορεία του στον χώρο, λαμβάνοντας μάλιστα υπόψη τις ιδιαιτερότητες της περίπτωσης του - είναι μόλις 22 ετών ενώ η πορεία του στο θεατρικό "κουρπέτι" βρίσκεται ακόμη στην νηπιακή της μορφή - φτάνουμε στο ασφαλές συμπέρασμα πως το μέλλον του είναι ιδιαίτερα λαμπρό. Εν ολίγοις - έστω και αν η έκφραση έχει χάσει προ καιρού την σημασία της λόγω της συνεχούς χρήσης της και μάλιστα κάθε φορά που κάποιο ταλέντο κάνει την εμφάνισή του στον ορίζοντα - η περίπτωση του μπορεί να χαρακτηριστεί ως η απόλυτη έκφραση του γνωστού "ένα αστέρι γεννιέται".

Σοβαρός και μετρημένος στις τοποθετήσεις του, πατά γερά στα πόδια του, απαντά με αφοπλιστική - ειδικά για την ηλικία του - ειλικρίνεια στις ερωτήσεις που του θέσαμε και δεν έχει κανένα ενδοιασμό - γιατί άλλωστε; - να παραδεκτεί πως τα όνειρα του δεν έχουν ταβάνι.

Ο Βασίλης Σούλης ξεκίνησε την καριέρα του πρώτα ως αθλητής της ενόργανης γυμναστικής και στην συνέχεια ως τενίστας. Φαίνεται όμως πως η θεά τύχη είχε άλλα όνειρα υπόψη της αφού κάποιοι αναπάντεχοι τραυματισμοί ανάγκασαν τον επίδοξο τενίστα να αφήσει πίσω του τα Αυστραλιανά circuits και την ζωή του περιπλανώμενου ημι-επαγγελματία και να επιστρέψει στο Σίδνεϊ, όπου και ξεκίνησε να ασχολείται - ερασιτεχνικά στην αρχή - με την υποκριτική τέχνη. "Στις αρχές του 2007 αποφάσισα να παρακολουθήσω μια σειρά μαθημάτων υποκριτικής" θυμάται ο ίδιος. "Στην αρχή το έκανα για καθαρά ψυχαγωγικούς λόγους. Στην συνέχεια όμως ερωτεύτηκα την υποκριτική και αποφάσισα να ασχοληθώ με το θέμα πιο συστηματικά".

Η απόφαση να αφοσιωθεί ψυχή τε και σώματι στην υποκριτική τέχνη, δεν πάρθηκε εν βρασμό ψυχής αλλά έχει τις ρίζες στα παιδικά του χρόνια. Άλλωστε πριν από την άφιξή του στην Αυστραλία, ο πατέρας του ασχολήθηκε σοβαρά με την μουσική - πιο συγκεκριμένα το πιάνο, πριν η σκληρή πραγματικότητα τον "καθηλώσει" στο άχαρο ρόλο του ιδιοκτήτη φρουταρίας - και όπως ήταν φυσικό το μήλο δεν έπεσε και πολύ μακριά από την ελιά. "Πάντα πίστευα πως είχα ταλέντο ηθοποιού" σημειώνει γελώντας ο Σούλης. "Ήμουν ζωηρός από παιδί, με πολλή φαντασία και creativity. Δεν ασχολήθηκα όμως νωρίτερα απλά και μόνο γιατί πίστευα πως ήμουν πολύ μεγάλος για κάτι τέτοιο. Μπαίνοντας όμως στην σχολή συνειδητοποίησα πως αυτό κάθε άλλο παρά ισχύει".

Η πορεία του Βασίλη Σούλη στο "σανίδι" αριθμεί λιγότερο από δύο χρόνια. Είναι μόλις 22 ετών - γέννημα θρέμμα του Μπάνκσταουν, αποφοίτησε από το Κολέγιο της Αγίας Ευφημίας - έχει όμως προλάβει να σημειώσει στο ενεργητικό του επιτυχίες που θα ζήλευαν ακόμη και πολύ μεγαλύτεροι του σε ηλικία ηθοποιοί: συμμετοχή τόσο σε παραστά-

Ένα παιδί μετράει τ' άστρα Ο ΒΑΣΙΛΗΣ ΣΟΥΛΗΣ ΕΝΤΥΠΩΣΙΑΖΕΙ ΩΣ "ΝΙΚΟΣ" ΣΤΟ "THE NEGOTIATING TABLE" ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΛΥΚΟΥ

σεις όσο και σεμινάρια στο Darlo Theatre του Darlinghurst, συμμετοχή σε παράσταση της περίφημης σχολής υποκριτικής του Σίδνεϊ NAIDA (πρόκειται για πειραματική παράσταση χωρίς διάλογο ή σενάριο, με το νεαρό Ελληνόπουλο να αναλαμβάνει την "διεκπεραίωση ούτε λίγο ούτε πολύ 20! συνολικά διαφορετικών χαρακτήρων) καθώς και συμμετοχή σε αρκετά φιλμ μικρής διάρκειας. "Προσπαθώ να αποκτήσω όση περισσότερη εμπειρία μπορώ" εξηγεί ο ίδιος.

"The Negotiating Table"

Πως όμως προέκυψε η συνεργασία με τον Αλέξανδρο Λύκο και το "The negotiating table"; "Μάλλον τυχαία" ομολογεί. Ο ίδιος ανήκει σε κολεκτίβα νεαρών ηθοποιών γνωστή με την ονομασία "Actors Anonymous", η οποία ειδοποιεί τα μέλη της μέσω ηλεκτρονικού ταχυδρομείου για τυχόν ανακατατάξεις στον χώρο αλλά και για νέες θέσεις εργασίας. Ένα από τα email που έφτασε στο ηλεκτρονικό ταχυδρομείο του Βασίλη Σούλη έκανε λόγο για τις δοκιμές που λάμβαναν χώρα σε θεατράκι του Μάρικβιλ. "Στην αρχή δοκίμασα για ένα από τους δευτερεύοντες ρόλους"

γεί. "Στην συνέχεια όμως ο πρωταγωνιστής της παράστασης αποχώρησε και οι συντελεστές της αποφάσισαν να μου προτείνουν τον ρόλο".

Η επιλογή του Σούλη έγινε με την σύμφωνη γνώμη του Αλέξανδρου Λύκου, πιστώνεται δε - και μάλιστα σχεδόν εξ ολοκλήρου - στον σκηνοθέτη της παράστασης. Ο Βασίλης Σούλης δεν έχει μάλιστα κανένα ενδοιασμό να ομολογήσει πως το μόνο που γνώριζε μέχρι πρότινος για τον Αλέξανδρο Λύκο ήταν το θεατρικό "Alex and Eve" το οποίο ο τελευταίος είχε ανεβάσει πριν από λίγους μήνες. "Θυμάμαι που είδα την αφίσα της παράστασης σε σουβλατζίδικο του Μπράιτον" εξηγεί. "Θυμάμαι επίσης πως μου έκανε εντύπωση το όνομα του, αλλά πρέπει να παραδεχτώ πως δεν κατάφερα να παρακολουθήσω την παράσταση".

Στην παράσταση του "The Negotiating Table" ο Σούλης υποδύεται νεαρό Ελληνοαυστραλό σεναριογράφο, ο οποίος αποτελεί ουσιαστικά το alter ego του Αλέξανδρου Λύκου. Τα κοινά σημεία επαφής μεταξύ πρωταγωνιστή και σεναριογράφου ξεπερνούν τα όρια της δεδομένης αγάπης και των δύο για την υποκριτική, καθώς επίσης και την κοινή

ελληνική καταγωγή. Δεν γνώριζαν εν ολίγοις, πως και οι δύο ξεκίνησαν με όνειρα για καριέρα στα γήπεδα αντισφαίρισης πριν στρέψουν την προσοχή τους στα του θεάτρου και της υποκριτικής τέχνης γενικότερα.

Με το "The Negotiating Table" ο Λύκος επιχειρεί να ρίξει άπλετο φως στα βρώμικα παιχνίδια που μονοπωλούν το ενδιαφέρον στα παρασκήνια, καταγγέλλοντας ουσιαστικά τους γνωστούς καλλιτεχνικούς κύκλους που κλείνουν την πόρτα σε όλους εκείνους που δεν πληρούν τις επίσης γνωστές προϋποθέσεις: ξανθά μαλλιά, γαλανά μάτια, πάθος με την θάλασσα και το σέρφιγκ, και ούτω καθεξής. Σε αντίθεση όμως με τον Λύκο, ο Σούλης δεν έχει έρθει - τουλάχιστον μέχρι στιγμής - αντιμέτωπος με τον πάντα υποβόσκοντα "ρατσισμό" της ντόπιας βιομηχανίας θεάματος. "Φορώντας" λοιπόν την στολή του ταλαντούχου πλην μονίμως αδικημένου γόνου μεταναστών, καλείται να ισορροπήσει ανάμεσα στα δικά του βιώματα και τα μηνύματα που επιχειρεί να περάσει προς τα έξω ο Λύκος. "Όταν διάβασα το σενάριο και άρχισα να καταλαβαίνω τα νοήματα του" εξηγεί "παρατήρησα πως στην αρχή ο Νίκος είναι λίγο αφελής και δεν βλέπει το τι γίνεται γύρω του. Πρόσεξα επίσης πως είχαμε και πολλά κοινά σημεία, τουλάχιστον όσον αφορά τις ευκαιρίες που δεν μπορέσαμε να εκμεταλλευτούμε, εγώ με το τένις και ο Νίκος με το σενάριο που έχει γράψει. Η μεγάλη διαφορά είναι ότι στην περίπτωση του Νίκου, κάποιος άλλος του έκλεψε τις ευκαιρίες που δικαιωματικά του ανήκαν, άρα μιλάμε για άλλου είδους συναισθήματα. Σίγουρα πάντως πρόσθεσα πολλά στοιχεία από την ζωή μου και ειδικά από την εμπειρία που είχα με το τένις. Πιστεύω πως μεγαλώνοντας όλοι μας γινόμαστε πιο σοφοί από τα λάθη μας, αλλά και πιο προετοιμασμένοι να αντεπεξέλθουμε με τα κακά του κλάδου μας, ακριβώς επειδή τα έχουμε ζήσει".

Όπως ο ίδιος εξηγεί, η σχέση του ηθοποιού με τον εκάστοτε ρόλο είναι αμφίδρομη: δίνεις ένα κομμάτι από τον εαυτό σου, και παίρνεις κάτι από εκείνο του χαρακτήρα που υποδύεσαι. "Εκείνο που έμαθα από τον Νίκο και το "The Negotiating Table" είναι ότι πρέπει να είσαι μονίμως πολύ προσεκτικός με τα άτομα του κύκλου σου. Οι καλλιτεχνικοί κύκλοι είναι γεμάτοι από ύπουλα και κακόβουλα άτομα, άρα πρέπει να είσαι συνέχεια σε επιφυλακή".

Οι καλλιτεχνικές ανησυχίες του Βασίλη Σούλη δύσκολα μπορούν να καλυπωθούν στα στενά όρια της θεατρικής σανίδας. Ανήσυχος πνεύμα γαρ, πριν από ένα χρόνο "ανανέωσε" την σχέση του με το πιάνο - "πάντα έπαιζα, όχι όμως με ιδιαίτερη επιτυχία" ομολογεί - ξεκινώντας παράλληλα μαθήματα κιθάρας. "Έχω ήδη γράψει τα πρώτα μου τραγούδια!" συμπληρώνει με περισσά περηφάνια. Δεν κρύβει πάντως πως ο πρωταρχικός του στόχος είναι η καθιέρωση του ως ηθοποιός, δηλώνοντας μάλιστα πολύ ενθουσιασμένος με τις προοπτικές που ανοίγονται μπροστά του. "Ξέρω τι θέλω και είμαι αποφασισμένος να παλέψω με όλες μου τις δυνάμεις προκειμένου να πραγματοποιήσω τους στόχους μου. Αγαπώ το θέατρο αλλά θα ήθελα να ασχοληθώ περισσότερο με τον κινηματογράφο". Για ποιον ακριβώς λόγο; Γελά. "Γιατί εκεί έχει περισσότερα χρήματα".